

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.25/2014/5-I.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év február hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott** és társai ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2014. február 12. napján kihirdetett 41(I.)Kb.2018/2013/27. számú ítéletét megváltoztatja.

I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre enyhíti.

Az előzetes mentesítésére vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

II. rendű, III. rendű és IV. rendű vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett könnyű testi sértés büntettének (1978. évi IV. tv. 170. § (3) bekezdése) is minősíti.

II. rendű, III. rendű és IV. rendű vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltást lefokozásra enyhíti.

II. rendű, III. rendű és IV. rendű vádlottakkal szemben kiszabott 1 (egy) évi fogházbüntetést halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak, amelyek végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2014. február 12. napján kihirdetett 41(I.) Kb.2018/2013/27. számú ítéletével **I.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. tv. szerinti Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, ezért 8 hónapi fogházbüntetésre, valamint 1 évre az őrmesteri rendfokozatba visszavetésre ítélte. **II., III.r.** és **IV.r.** vádlottakat az 1978. évi IV. tv. szerinti Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként

hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt egyenként egy évi fogházbüntetésre, és egy évi közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását az I.r. vádlott vonatkozásában 4 évi próbaidőre felfüggesztette, egyúttal előzetesen mentesítette a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól. Az I.r. vádlottat 66.465,- míg a II., III., IV.r. vádlottakat egyenként 98.160,- ft bünygyi költség megfizetésére kötelezte. Ellenben I.r. és V.r. vádlottat az ellenük hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette, valamint könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól, míg VI.r. vádlottat az ellene szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy a felmentő rendelkezésekkel érintett cselekményekhez kapcsolódó bünygyi költséget az állam viseli.

A tárgyaláson a katonai ügyész az elsőfokú ítéletet valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette. Az I.r. vádlott az ítélet őt érintő marasztaló rendelkezései tekintetében három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozata bejelentésére, a felmentő rendelkezéseket tudomásul vette. Az I.r. vádlott védője a védencét érintő marasztaló rendelkezések tekintetében 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, a felmentő rendelkezések vonatkozásában tudomásul vette az ítéletet, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be, elsődlegesen védencc felmentése, másodsorban büntetésének enyhítése érdekében. A II., III., és IV.r. vádlottak fellebbezést jelentettek be, a fellebbezés irányának megjelölése nélkül. Az V.r. és VI.r. vádlottak, valamint az V.r. vádlott védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették. A II., III., IV. és VI.r. vádlottak védője a II., III., IV.r. vádlottak vonatkozásában fellebbezést jelentett be elsődlegesen felmentés másodsorban enyhítés érdekében. A VI.r. vádlott vonatkozásában a kihirdetett ítéletet tudomásul vette, így az ítélet az V.r. és VI.r. vádlottak tekintetében 2014. február 12.napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.261/2014/1. számú átiratában kifejtette, hogy az I.-IV.r. vádlottak, valamint védőik által bejelentett fellebbezések nem alaposak. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállást mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg. E tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól. A katonai tanács indokolási kötelezettségének is eleget tett, a mérlegelésen alapuló megalapozott tényállás megváltoztatására nincs lehetőség. Kifejtette továbbá, hogy helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor is amikor az I., II., III.r. és IV.r. vádlottak bűnösségét a rendelkező részben írt hivatali bűncselekményben megállapította. A Btk.2.§ alapján helyesnek tartotta az elkövetés idején hatályban volt büntetőtörvény alkalmazását, és egyet értett a megállapított enyhítő- és súlyosító körülményekre figyelemmel az alkalmazott jogkövetkezményekkel is. Álláspontja szerint az I.- IV.r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetések inkább enyhének tekinthetőek, ezért azok további enyhítésére nem látott lehetőséget. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa tanácsülésen az ítéletet a Be.372.§ (1) bekezdése alapján annyiban változtassa meg, hogy az I.r. vádlott esetében a rendfokozatban visszavetést, az 1978. évi IV. tv. 13§. § (1) bekezdés alapján míg a II., III., és IV.r. vádlottak tekintetében a közügyektől eltiltást az 1978. évi IV. tv. 38.§ (2) bekezdés a) pontjában foglaltaknak megfelelően mellékbüntetésként tekintse kiszabottnak és a Be.268.§ (2) bekezdés e) pontja alapján - az I.r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés végrehajtásának esetére - a rendelkező részben tüntesse fel a vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának lehetséges legkorábbi időpontját. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített tényállás megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság tényből további tényre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint tévedett a Fővárosi Törvényszék, amikor azonos nézőpontból kezelte a négy vádlott ügyét, bár megállapítható, hogy az I.r. vádlott szabályszerűen intézkedett a szembeszegülő fogvatartottal. Felhívta a figyelmet arra, hogy a sértett sérülései később keletkeztek, amikor már a szintet elhagyta, azonban ekkor az I.r. vádlottnak már

semmilyen ráhatása nem volt az eseményekre. sértett csak később hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott is bántalmazta őt. A sértett előadása szerint az I.r. vádlott bántalmazása vérzéssel járt, vérfoltot azonban nem rögzítettek. A szinten telefonálást végző fogvatartott tanú sem látott a sértett száján sérülést. Ebben a tekintetben a zárkatársak nyilatkozatát sem tartotta bizonyító erejűnek, hiszen ők csak akkor látták sértettet, amikor visszajött az egészségügyi részlegből. Álláspontja szerint I.r. vádlott törvényes kényszerintézkedést alkalmazott a sértettel szemben, ezért vele szemben felmentő ítélet meghozatalának van helye. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában elfogadhatatlan általánosításokat rögzített a büntetés végrehajtási testület állományát illetően.

A II.r. és IV.r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy bár széleskörű volt az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás, azonban a bíróság helytelen következtetéseket vont le a megismert bizonyítékokból. Véleménye szerint a II.r. és IV.r. vádlottak bűnösségét bizonyító objektív bizonyítékok nem kerültek elő. A biztonsági kamera felvételei nem állnak rendelkezésre, e nélkül pedig nem lehet megállapítani a vádlottak büntetőjogi felelősségét, mivel a további bizonyítékok ellentmondanak egymásnak. E körben utalt **tanú1** tanúvallomására, amelyből nem állapítható meg más csak az, hogy jogszerű kényszerintézkedés történt a sértettel szemben. A sértettnek az orvosi váróba történő lekíséréssel kapcsolatban is csak egymásnak ellentmondó bizonyítékok állnak rendelkezésre. Kiemelendőnek tartotta, hogy a IV.r. vádlott nem is vett részt a lekísérésben, ő csak a váróban csatlakozott a többiekhez. Felhívta a figyelmet arra, hogy csak a sértett állítja azt, hogy a IV.r. vádlott a körletszinten és a lekísérés során ott volt. A vizsgálat a sértett orra alatt mutatott ki egyetlen sebet, amely azonban több nappal korábban keletkezhetett. A kutyás örök vallomásai is cáfolják a sértetti előadást. Az elkülönítőbe történő befogadásnál sem rögzítettek más sérülést, mint ami már korábban megállapításra került. Figyelemmel azonban arra, hogy az elkülönítő nincs teljesen bekamerázva, van olyan rész, amely nem látható, így a sértett önmagának is okozhatta a sérüléseket. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy sértettnek az I.r. vádlott megtámadása miatt komoly büntetéssel kellett számolnia és ezért ilyen módon hárította el a felelősséget. Az a körülmény, hogy az orvosi szobában készített fényképet eltűntek szintén nem róható fel a vádlottaknak. Erre a figyelemmel a védő elsődlegesen a II.r. és IV.r. vádlottak bizonyítottság hiányában történő felmentésére, másodsorban a kiszabott büntetések enyhítésére tett indítványt. A védői álláspont szerint ugyanis védenecével szemben a próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés előzetes mentesítés alkalmazása mellett is megfelelően szolgálja a büntetési célokat.

A III.r. vádlott védője perbeszédében elsődlegesen védenec felmentésére, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, harmadsorban a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. A másodsorban előterjesztett indítványával kapcsolatban utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás a Be.351.§ (2) bekezdés b) és d) pontjai szerint megalapozatlan, mivel a tényállás hiányos, valamint helytelen következtetést tartalmaz. A bizonyítás adatai alapján megállapítható, hogy **ápoló1** amikor megvizsgálta a sértettet, nem látott rajta friss sérülést csak azt, amely az orra alatt volt. A védői álláspont szerint a sértett egy olyan városból jött, ahol nagyon rossz a közbiztonság. Magyarországon bűncselekményt követett el, tisztában volt a helyzetével és azzal is, hogy az I.r. vádlott jogszerűen intézkedett vele szemben, ezért mintegy önvédelemből tett valótlan tartalmú vallomást. Az enyhítésre irányuló indítványában azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az első fokon eljáró ügyész perbeszédében előterjesztett büntetési indítványt fogadja el védenec tekintetében.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz és felmentését kérte.

A II.r. vádlott a felmentésére tett indítványt.

A III.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem érzi magát bűnösnek, valamint megerősítette, hogy korábban folyt ellene büntetőeljárás.

A IV.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követett el bűncselekményt.

Az I.r., II.r., III.r. és IV.r. vádlottak, valamint védőik által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be.349.§ (1) bekezdése alapján felülbírála nem terjedt ki az ítélet V.r. és VI.r. vádlottakra vonatkozó részére, figyelemmel arra, hogy e vádlottak vonatkozásában az ítélet első fokon jogerőre emelkedett. Felülbírálata szintén nem terjedt ki a Be.348.§ (2) bekezdésében foglaltak alapján az I.r. vádlottat érintő felmentő rendelkezésre, mert ezeket fellebbezés nem támadta.

A felmentésre és hatályon kívül helyezésre irányuló vádlotti és védői fellebbezéseket a másodfokú bíróság nem találta alaposak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádlottakat, és a tanúkat kihallgatásuk, az igazságügyi orvos-szakértőt meghallgatása előtt törvényesen figyelmeztette jogaikra és kötelezettségeikre, az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásokat, valamint az okirati bizonyítékokat a törvényben előírt formában felolvasással, illetve ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává. A katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az I.-IV.r. vádlottak, mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadták a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését. Az I.r. vádlott védekezése szerint nem bántalmazta a sértettet, hanem a vele szembeszegülő fogvatartottnál jogszerű kényszerintézkedést alkalmazott. Az elkülönítés érdekében egészségügyi vizsgálatra volt szükség, azonban a fogvatartott kísérésében már nem vett részt. A II.r. és III.r. vádlottak védekezésük szerint nem bántalmazták a sértettet a kísérés során, valamint az egészségügyi váróban. A IV.r. vádlott tagadta, hogy részt vett volna a sértett kísérésében csak a váróban csatlakozott a többiekhez, mely vallomását vádlott-társai is alátámasztották. Előadta, hogy jelenlétében bántalmazás nem történt.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást az előbb idézett vádlotti védekezésekkel szemben a sértettnek a nyomozás, és a tárgyalás során tett következetes terhelő vallomása, valamint az azt alátámasztó további bizonyítékok, így zárka társainak tanúvallomásai, **tanú1** fogvatartott tanúvallomása, **ápoló2** tanúvallomása, az igazságügyi orvos-szakértői vélemény, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, így különösen a sértett sérüléseivel kapcsolatos bizonyítékok és a fényképek alapján történt felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvek adatai alapján állapította meg. A sértett cellatársai megerősítették a sértett vallomását abban a tekintetben, hogy a zárka elhagyását megelőzően nem volt rajta sérülés, majd az orvosi vizsgálatról visszatérve, még az elkülönítés előtt már a sérüléseket látták rajta. **tanú1** tanúvallomásából kiderült, hogy a fürdőből a kilépve a sértett feldúlt állapotban volt, és a száját mutogatta. **ápoló2** látta az elkülönített sértett sérüléseit és értesítette az ügyeletes orvost. Az igazságügyi orvossal szemben nyilatkozott a sértett sérüléseiről és anatómiai jellegzetességük alapján úgy nyilatkozott, hogy az önkezelő sértési mechanizmus oki szerepe nem valószínűsíthető. A sértett a felismerésre bemutatás során kiválasztotta a bántalmazóit.

Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldal 3. bekezdésétől a 10. oldal 2. bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat és logikus meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezéseket, illetve az azokat alátámasztó bizonyítékokat - köztük a vádlottak kollégái által tett tanúvallomásokat - fogadta el tényállása alapjául. Megállapítható, hogy a katonai tanács által lefolytatott bizonyítás teljes körű volt és a bizonyítékok értékelése kapcsán tett megállapítása a logikai szabályainak megfelelnek.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem tüntette fel III.r. vádlott korábbi elítéltetését. Ezért a másodfokú bíróság a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a rendelkezésre álló bűnügyi kérdőjegy alapján az ítélet tényállását **III.r.** vádlott személyi körülményei tekintetében azzal egészíti ki, hogy „a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a 2009. október 1. kelt és október 14. jogerőre emelkedett Kbk.I.42/2009/2. számú ítéletével szolgálati feladat alól kibúvás vétsége miatt 108.000,- ft pénzbüntetésre és egy évre a soron következő rendfokozatba előlépésre előírt várakozási idő meghosszabbítására ítélte”.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta, így a vádlottaknak és védőiknek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül az I-IV.r. vádlottak felmentésére irányuló fellebbezéseik eredményre nem vezethettek. A vádlottak és védőik felmentésre irányuló indítványaikban az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelési tevékenységét támadták, ami a Be. 351.§ (1) bekezdése és a Be. 352.§ (3) bekezdése alapján - a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmára figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést az I-IV.r. vádlottak bűnösségére, és részben helyes a cselekményük jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor **I.r. vádlott** bűnösségét az 1978. évi IV. tv. szerinti Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, míg **II.r., III.r., és IV.r.** vádlottak bűnösségét az 1978. évi IV. tv. szerinti Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében megállapította. A másodfokú bíróság a hivatali bűncselekmény megállapítása tekintetében osztotta az elsőfokú katonai tanácsnak az ítélete 10. oldalán kifejtett jogi álláspontját. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a Btk.2.§-ának alkalmazásával az elkövetés idején hatályos büntető törvényt alkalmazta, figyelemmel arra, hogy az elbírálás idején hatályos büntető törvény rendelkezése szerint a vádlottak terhére megállapított bűncselekmény büntetési tétele magasabb. Tévedett azonban a törvényszék katonai tanácsa, amikor a II., III.r., és IV.r. vádlottak felelősségét nem állapította meg, testi sértés miatt is.

A sértett első tanúkénti kihallgatása során úgy nyilatkozott, hogy könnyű testi sértés vétsége miatt nem kíván magánindítvánnyal élni. Erre figyelemmel a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya vádiratában a vádlottakat kizárólag a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetével vádolta. Megállapítható azonban, hogy mind a vádirat, mind az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás tartalmazza, miszerint a sértett keze megbilincselte, az ítéleti tényállás szerint hátrabilincselte helyzetben volt az egészségügyi részlegre történő kísérés során. A II., III., és IV.r. vádlottak tehát ilyen helyzetben bántalmazták őt. Egységes a bírói gyakorlat abban a tekintetben, hogy a megbilincselte kezű személy könnyű testi sérülést okozó bántalmazása megvalósítja a védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett könnyű testi sértés büntetét, amely hivatalból üldözendő bűncselekmény.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét megváltoztatta és **II.r.**, **III.r.** és **IV.r.** vádlottak cselekményét az 1978. évi IV. tv. szerinti Btk. 170.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett könnyű testi sértés büntetnének is minősítette. A BH.2005/5. számú eseti döntésében foglaltak szerint nem tekinthető el a vádelv sérelmének, ha a bíróság olyan valóságos alaki halmazat körébe tartozó bűncselekmény miatt is megállapítja a vádlott bűnösségét, amelyre az ügyész a minősítés vonatkozásában képviselt téves álláspontja miatt kifejezetten nem tett indítványt. Az ügyészi fellebbezés hiányában a valóságos alaki halmazatnak megfelelő minősítés megállapítása nem jelenti a súlyosítási tilalom megsértését. A BH.2014/44. számú eseti döntésében foglaltak szerint a másodfellebbezés lehetőségét az nyitja meg, ha a másodfokú ítélet folytán a bűnösség köre megváltozik. Amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatva azért mond ki további bűnösséget, mert az elsőfokú bíróság által tévesen minősített egyik bűncselekménnyel alaki halmazatként megvalósult bűncselekményt is megállapít - egy vád tárgyává tett olyan magatartás alapján, amelyet már az elsőfokú bíróság már elbírált - ez a másodfellebbezés lehetőségét nem nyitja meg. A Kúria következetes gyakorlata szerint - mint ahogyan ezt a hivatkozott eseti döntés megállapítja -ha a bíróság törvényes vád alapján eljárva megállapítja, hogy a vád tárgyává tett cselekményt a terhelt elkövette, annak eldöntése, hogy a tényállás szerinti egyetlen cselekmény több törvényi tényállást is kimerített-e, és így a terhelt terhére megállapítható-e az alaki halmazat, valójában nem a bűnösségről, hanem a jogi minősítésről szóló állásfoglalást jelent.

Az enyhítésre irányuló védői fellebbezések alaposak.

Az elsőfokú katonai tanács ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő- és súlyosító körülményeket, azonban az I.r., valamint a II.r. III.r. és IV.r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetések nem felelnek meg az ítélet belső arányosságának. I.r. vádlottal szemben hosszú tartamú felfüggesztett szabadságvesztést és előzetes mentesítést alkalmazott, míg II-IV r. vádlottaknál a törvény szigorával járt el, végrehajtandó szabadságvesztéseket szabott ki, lényegében azonos súlyú cselekmények miatt. A másodfokú bíróság a büntetési célok elérését II-IV. r. vádlottak tekintetében a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetőnek látta. Az ítélet belső aránytalánágának kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság **I.r. vádlottal** szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés felfüggesztésének próbaidejét kettő évre enyhítette, **II.r.**, **III.r.** és **IV.r.** vádlottakkal szemben kiszabott fogházbüntetések végrehajtását szintén kettő-kettő évi próbaidőre felfüggesztette az 89.§ -nak alkalmazásával. A II.r., III.r., és IV.r. vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltást lefokozásra enyhítette az 1978.évi IV. törvény 130.§-a alapján, hiszen cselekményükkel e vádlottak méltatlanná váltak arra, hogy rendfokozatot viseljenek. A II.r.- IV.r. vádlottak esetében a velük szemben kiszabott fogházbüntetéseket - halmazati büntetésként tekintette kiszabottnak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottakkal szemben ezek a büntetések is megfelelően szolgálják a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor lehetőséget látott arra, hogy az I.r. vádlottat előzetes bírósági mentesítésben részesítse, lehetővé téve, hogy büntetés végrehajtási szolgálatát folytassa. Az elsőfokú bíróság ugyanis figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, hogy az I.r. vádlott volt a cselekménysor elindítója és a II.r., III.r., és IV.r. vádlottak cselekményét is az ő magatartása generálta. Az I.r. vádlott cselekménye jellegére, annak mintegy ok nélküliségére, továbbá az I.r. vádlott kezdeményező szerepére figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem méltó az előzetes bírósági mentesítésre, az annak feltételeként előírt érdemesség nem állapítható meg. Lefokozására azonban a súlyosítási tilalomra figyelemmel nincs lehetőség. Ezért a másodfokú bíróság I.r. vádlott tekintetében az előzetes mentesítésére vonatkozó

ítéleti rendelkezést mellőzte. A BH 1987/342. számú eseti döntésében foglaltak szerint a súlyosítási tilalom nem zárja ki, hogy a másodfokú bíróság az előzetes mentesítést - a terhelt terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában - mellőzze.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján- helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2015. február 25.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. előadó bíró,
Dr. Szabó Krisztián hb. őrnagy s.k. szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.**, **II.r.**, **III.r.** és **IV.r.** vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztések kivételével végrehajtható.

, 2015. február 25.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke